

(φαίνεται δὲ σαπίνας) φόβους καὶ οἰόσεις A καὶ οἱ ἔχει, καὶ τὰλλα πάντα θηρία. τῷ δὲ μεγέθει ὡς ἐστὶ μέγας, δηλὰ μέτερος. Ἐν Τένω δὲ ποιεῖ φασὸν ἀντὶ τῆ πόε. καὶ Ἰ. Θεπάλιαν ἀναρροθῶν ὑπὸ γυναικός. ἤμεδαι δὲ τὸν θανάτον τοῖνδ' ἡμεῖς καὶ κλον ζῆλασε, καὶ τὴ φαρμακεία θεῖον, εἰσβῶναι εἰς τὸν κλον, ἡντῶν καὶ τὸν ὕον, εἴτα μεμείδαι τῶ φανῶν τῶ θηρίου· τὸ δὲ αἰτᾶσθαι καὶ ποροσέ- B να. ἄδοντες δὲ κραταυροῦν τῶ γυναικί, καὶ ἔγγυτέρον ποροσόντος, μέλλον, ὡςτε μὴ δυνάσθαι κρατῆν τῶ ὕππου. τὸν δὲ ὕον παρθενοσημῆρον ἐγείρειν τύποντα, κελευούσης ἐκείνης, καὶ λέγειν ὅτι ἐὰν μὲν κραθυπόση, ἀπολείπει καὶ ἀντὶ καὶ ἐκείνος· ἐὰν δὲ βιάσθαι καὶ ποροσεζᾶνται τὸ θηρίον, σωθήσονται. ὡς δὲ ποροσηλθεν ὁ ὄφεις εἰς τὸν κλον, λῦσιν ἄνδρ. ἤμεδαι ἀντῶ.

(quod raro contingit) serpentes, ac viperæ, tum reliquæ etiam feræ omnes diffugiunt. Magnitudine est non perinde vastâ, sed moderata. Aiunt, in Teno urbe ipsum à muliere è medio sublatum in hunc modum. Primum circulum descripsit femina, quem incantationibus habitis unâ cum filio ingressa, ac vocem bestię imitata est, qua recinente, accedenteque obdormiscere cepit, magisque iam adpropinquante, somno abstinere non potuit: quocirca filius matrem pulsavit (ita precipiente ipsa) minatus, si obdormiret, utriusque certum imminere interitum, verum si perimeret, ac bestiam abducere posset, saluos fore. Itaque circulum ingressus serpens statim exanimatus est.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ARISTOTELIS

φυσιογνωμική.

PHYSIOGNOMICΩΝ

LIBER.

Incerto interprete.

CAPVT I.

Κεφάλαιον α.
ΤΙ αὖ διανοίαι ἔπονται τοῖς σώμασι, καὶ ὡς εἰσὶν ἀντὶ καὶ εἰσὶν αὐταῖς ὡς αὐταῖς ἀταθείς οὕτως ἤδη τῶ σώματος κινήσεων, τῶ το [δὲ] δήλον [παῖν] γίνεταί, ἐν τε ταῖς μέθεσι, καὶ [ἐν ταῖς] ἀφροσύναις. πολὺ γὰρ ἐξ ἀλλὰ πούσαι φαίνονται αὖ διανοίαι ὑπὸ τῶ σώματος παθημάτων, καὶ πωμαντῶν δὴ τοῖς τῆς ψυχῆς παθημάτων τὸ σῶμα συμπάσχειν, φανερόν γίνεταί παρὰ τὸν ἔσθρας, καὶ τὸν φόβους [τε] καὶ τὰς λύπας καὶ τὰς ἡδονάς. ἐπὶ δὲ ἐν τοῖς φύσει γινουμένοις, μέλλον αἰ τις συμβῆδαι ὡς οὕτως ἔχει ποροσὲ ἀλλήλα σώμα τε καὶ ψυχὴ συμφοῦν, ὡςτε ἤδη πλείεων ἀλλήλοις αἰπα γίνεταί παθημάτων. οὐδὲν γὰρ πώποτε ζῶον γυγῶνται τοῦτον, ὃ τὸ ἄνθρωπος ἔχει ἐτέρου ζῶου, τῶ δὲ διανοίαι ἀλλοῦ ἀλλ. αἰεὶ τῶ ἀντὶ τῶ τῶ σώμα καὶ τῶ ψυχῶ. ὡςτε ἀναγκασθὲν ἔπονται τῶ τοῦδὲ σώματι τοῦδὲ διαδραστῶν. ἐπὶ ἧ καὶ ἄλλοι, ζῶον, αἰ παρὰ ἔκαστον ὁπσημόνες, ἐπὶ ἑτέρας δυνάμει διαρεῖν, ἰπποκῶν τε ἰπποῖς, καὶ κωνηγάται κώας. εἰ δὲ ταῦτα ἀλλήθῃ εἴη, (αἰεὶ δὲ ταῦτα ἀληθῆ ὄν) εἴη αἰ φυσιογνωμοῖν. οἱ μὲν αὖ ποροσεζᾶν ἡμῶν φυσιογνώμονες, καὶ πρὸς ἑσποῖς ἐπεχειρήσει φυσιογνωμοῖν, ἔκαστος καὶ ἑτα. οἱ μὲν γὰρ, ἐπὶ ἧ ζῶον τῶ ζῶον φυσιογνωμονοῖσι, πεδέμενοι καὶ ἔκαστον γένος, εἰδῶς πὶ ζῶον καὶ διαίτησιν.

VO D animæ sequuntur corpora, & ipsæ secundum se ipsas non sunt impassibiles à motibus corporis, id manifestum sit valde in ebrietatibus, & ægritudinibus: multum namque animæ mutatur videntur à passionibus corporis. Et e contrario quod corpus compatitur passionibus animæ, manifestum circa amores, & timores, & tristitias, & delectationes. Amplius autem & in ipsis, quæ natura sunt, magis utique aliquis conspiciet, quod corpus & anima ita se habent connaturalia, ut fiant causæ plurimarum passionum ad inuicem. Nunquam enim animal factum vel generatum est tale, quod formam haberet alterius animalis, animam verò alterius, sed semper eiusdem corpus & animam. Quare necessarium est consequi tali corpori, talem formam. Amplius autem & scientes circa vnum quodq; animalium ex forma possunt considerare: equites equos, & venatores canes. Si autem hæc vera fuerint, semper autem hæc vera sunt, erit sanè ars quæpiam physiognomonica. Priores itaque physiognomones, iuxta tres modos adgressi sunt hanc disciplinam quique iuxta vnum. Alij quidem ex generibus animalium physiognomonizant, ponentes secundum vnumquodque genus figuram quamdam animalem & speciem animam.

ψυχῆς τῶ σώματος αἰεὶ, καὶ τὸ σῶμα αἰεὶ τῶ ψυχῆς συμφοῦν

καὶ ἀπὸ τῶ σώματος αἰεὶ τῶ σώματος αἰεὶ

ἡ φυσιογνωμοῖν αἰεὶ τῶ σώματος αἰεὶ